

Iran Data Portal

Speaker or Agency: Mehdi Karroubi

Title: Mehdi Karoubi's letter to the Nation of Iran

Language: English, Persian

Western Date: 13 September 2009

Persian Date: 22 Shahrivar 1388

Source: <http://www.qlineorientalist.com/IranRises/karoubi-to-the-tribunal/>;

<http://www.etemademelli.ir/published/0/00/77/7797/>

Mehdi Karoubi's letter to the Nation of Iran

In the name of God, the Merciful, the Compassionate.

To the Noble and History-Making Nation of Iran.

As you know, Your Servant during the days following the elections stormy events have passed these last three months for this country and this system. Letters of admonition and information were written one after the other to the officials in the hope that there would be an opening and lest rights be trampled and there be oppression and the suffering and sighs of the oppressed would seize our skirts and not release them. For as we know from religion's counsel and history's experience, "The realm survives in unbelief but does not survive in oppression."

[In Arabic.]

Three months have passed for our country, but what three months! In our ninth

presidential elections we slept for an hour and woke up, it was as if we had fallen into the sleep of those of the Seven Sleepers everything was changed. But in the recent presidential elections, as I have said before, staying awake until dawn would not have done any good, since the ugliness had passed from stealing by night to the point of highway robbery. But this was not the beginning of the matter. I could never have foreseen the day that in the Islamic Republic the people's calm and peaceful demonstrations would be answered as they were. The people's questions and confusion about the fate of the votes they had cast were answered, but not with proof and logic, but with bullets and batons and clubs and beating. I saw everything which was far from the expected, scenes which re-awoke memories of my youth. As time passed and events unfolded, though, other news came, of torture and astonishing deeds from within nameless detention centers, news which increased the astonishment of myself and every other observer. People came and reported or presented documents and offered witness about what they had undergone during their days in prison.

My God, what did Mehdi Karoubi see and hear? Amazing! If only I was not alive and had not seen the day that in the Islamic Republic, a citizen would come to me and complain that every variety of appalling and unnatural act would be done in unknown buildings and by less known people: Stripping people and making them face each other and subjecting them to vile insults and urinating in their faces and releasing boys and girls with their hands and eyes bound into the wilderness. It was not long after that reports also arrived of the rape of girls and boys in the detention sites. I said to myself, "Where indeed have we arrived three years after the revolution and two months after the Imam's death?"

It was natural that our zeal would be aroused. I wrote that reports of rape and torture and the practice of unnatural acts were arriving and I ask you, without my prejudging the matter, to investigate and learn if these disasters have occurred or not. This letter was published. But the reply was a hue and cry and insults and threats rained down on me. Friday preachers used their Friday prayer tribunes to say whatever they could against me and attribute things to me in a coordinated

effort originating from the administration's orders. As this happened, my doubts became more grave. I said to myself, "If such disasters had not occurred, they would have said so. But such unnatural attacks from the tribunes, large and small, of Friday prayers and such unnatural insults from some of the press show that some fire had landed on a number of people's crops. I saw myself as duty-bound to stand up and not abandon the field.

The letter which I had written to the president of the Expediency Council to review was turned over to the president at the time of the Judiciary and Ayatollah Shahrudi, in turn, gave the order to the Attorney General, to pursue the matter. Mr. Dorri got in touch with me and it was decided that he send a representative to me. That representative came and introduced someone who, by way of example, had claimed that, in addition to torture, had been raped. Mr. Dorri's representative, for his part, emphasized that no one should be made aware of this so that there be no breach in the investigation. He even asked that the questioning should take place outside my office and in a different place which would remain completely protected. Up to this point, this made sense. But then the currently-deposed Prosecutor General of Tehran [Said Mortezaei] got involved. He contacted me and said that he was sending a representative to review the case to meet me. This person came and asked me for the witness and the evidence. It would have been proper that I, according to the agreement which I had made with Mr. Dorri, say that, as per Mr. Shahrudi's instructions, Mr. Dorri and his representative are in the process of pursuing the matter and have asked me not to present my information to another person. But since I did not see any problem in my activity and believed that the point was to get at the truth and cooperate with the officials, I had the representative of the deposed judge of Tehran meet in my office this same witness with whom Mr. Dorri's representative was just then talking and hear him explain his complaint. I said, "If you want, determine another place to meet with that witness, as the Tehran Prosecutor General has done." But contrary to Mr. Dorri's representative, he said that he felt it more appropriate to hold the meeting in his own office.

In contrast to the first meeting, which went well, this meeting took on a different character, so much so that from the very start of the meeting, that boy left and said, "They are after something else and are not interested in a judicial pursuit of the case, but a political one and want to expunge the matter." He said, "The representative from the Tehran General Prosecutor wants me to go with him to a medical examiner." I replied that I would go with him. But along the way, they continued with their political interrogation and told him, "You must keep quiet for the sake of God and your family and your honor and not become a tool in the hands of politicians," and many other things for which we do not now have room to describe.

That day ended and the next day, that same boy came to me terrified. He said that they had gone to his neighborhood and asked his family and neighbors about him. I said, "Don't be frightened. All they want is to find the truth." But the boy appealed to me once more and said that they had told his father about this and he had lost face and his father cried without cease. I asked the boy to bring his father to me so I could speak with him and calm him down. The boy left and was never heard from again. After a while, last Tuesday, his father sought me out, since he was also worried about his son. I saw in him an honorable man of over seventy whose very face and speech poured anxiety. He said, "We are religious Muslims. Why have they done such a thing to us?" He took some pictures from his pocket and showed them to me to demonstrate their record. There were pictures of the time of the war which showed his wounded son lying in the hospital bed while the current Leader [Ali Khamenei]—then the President—was standing by his bed on a visit to the wounded and was kissing his wounded son and his son, for his part, had thrown his arms around him. He said, "This is our record, and now such a thing has happened to us." He complained that they had lost face in their neighborhood and even the poor people in the neighborhood ask about them. He said that he was terrified as he sat at home. They had put him in a car and interrogated him about his son. He explained that his son is a student and honest and truthful. But they did not relent. He said,

“After this, I came home and an hour later, the doorbell rang. I went downstairs and opened the door, but no one was there. When I went back upstairs, it rang again and I once more opened the door.” This happened a third time, but this time he opened the door and was faced with a motorcycle which had been parked in front of their house. Someone sitting on it with a terrifying visage was taking pictures of their house and screaming and yelling and insulting them in the neighborhood. His father said, “Now we have no security or peace in our home.” It seems that these officers had decided to come to find the truth and aid the investigation. This was the result and the consequence of the first document which we had turned over to the institution of the Judiciary. This institution which, in an Islamic system, compares itself to the policies of His Holiness the Commander of the Faithful [Imam Ali], sent an armed motorcyclist to pursue the complainants in order to hold a legal inquiry intent on threatening. It is an embarrassment to mention the name of His Holiness the Commander of the Faithful, who recoiled when he heard about the breaking of anklets from a Jewish woman’s legs and was the model of justice and once even protested when he was in court to complain about a Jew and the judge mentioned his name in a demeaning fashion. He said, “This Jew and I are equal before the law.” Today, I will explain this affair so that the people might know and not compare such events with Ali’s behavior. I speak so that it goes down in history how a few people rent the veil of propriety in this country and wounded religious and patriotic zeal and so that the people of the future will not say that this oppression occurred to the sons of this land but no one raised his voice and no one raised an outcry in protest over this dishonor. And so what had happened to one of our witnesses became a lesson for me not to turn the rest of the witnesses over to the deposed Prosecutor General of Tehran. The country’s Attorney General, Mr. Dorri, for his part, was removed and so all doors were shut. And this as insults against Mehdi Karoubi from the official tributes of the press which is nurtured from the public treasury were increasing daily. And so it was that I wrote another letter to the new president of the

Judiciary and requested an inquiry and investigation into these events. It was as a result of this letter that a tribunal was formed on the instructions of the new president of the Judiciary, charged with pursuing the events after the elections and investigating the complaints of the families which had suffered physically or psychologically. The first session was organized, and it was a good session. In this session, in addition to a document which I had previously submitted to the Tehran Prosecutor General and the Attorney General, I also turned over two other documents, a more complete version of which I believe I should report to you, the people.

The second document which is also accompanied by complete documentation, is an explanation of an event which occurred to a lady who had been arrested during a street demonstration and as she herself said, they played with and touched her breasts⁵ while she was in the car. When they reached their destination, they asked her to remove her pants. She refused. But when she had fallen to the floor, they forced her to remove her pants. Just then, a superior officer entered and objected, "What's going on here?" They replied that she had shamelessly removed her pants and thrown herself onto the ground to disgrace them, although the woman was screaming and making a commotion saying that they had forced her into this situation. God knows best!

The third document also pertains to a youth who was a member of a legal political party. His mother contacted me and sent him to me. He brought the medical examiner's report as well as a CD which showed his severe beatings. This person did not claim that he had been raped, but the pictures showed a swelling and reddening of his rectum. He said that he had passed out under torture and beatings and does not know what happened to him. He doesn't even know if he had been raped. The medical examiner, for his part, confirmed the swelling of the rectum and believed that further examination required a new letter and a judge's decision. He had spent five days in detention but he was subject to such successive and heavy beatings that the officials thought that he was dying and so said they wanted to transfer him from Evin, but they ultimately abandoned

him in the wilderness. Amazing!

These are three written documents which I presented in the first session. The other two documents I presented orally. I said that these two matters were raised, but that there is no written documentation about them. One of them concerns the real Taraneh Mousavi. As I said of her, “Her family does not allow me any access to them and it would be best if you would investigate the matter.” The truth of this is shown in the ridiculous efforts which some made to concoct a fake Taraneh Mousavi. If they are interested in investigation, let them go after the clique which concocted this so-called film to be broadcast on the national media, the same ones who told the fake Taraneh Mousavi family, “Have nothing to do with the real Taraneh. We’ll take care of that.” It is as if Mehdi Karoubi’s whole crime was to have revealed the secrets behind the Taraneh Mousavi affair and unveil a scenario like the Serial Murder Scenario. His red tongue destroyed the newspaper Etemad-e Melli’s head, for it was purely because of exposing this affair that it was closed. I related the real Taraneh [Mousavi] Affair, as I have heard it by word of mouth. She had been arrested along with one girl and several boys in front of the Qoba Mosque on the day of the ceremonies on the anniversary of Ayatollah Beheshti’s death. The girls passed their telephone numbers around after their arrest so that if any of them was released, she could inform the families of the others. During the days of arrest and among the beatings and while they were being transferred from place to place, they noticed Taraneh Mousavi’s absence. And so when those girls were released, they contacted Taraneh’s family as well and were present at the Investigating Committee founded by Mr. Mousavi and I as well and presented all the necessary explanations about the real Taraneh. I asked the Tribunal to investigate this verbal document, too. As was clarified by the nature of the screenwriters of the fake Taraneh, the paths to truth seem accessible and easy. I imagined that in an Ali-style court of law, a hint would have been all that was needed to run on their heads God knows best!

The second oral document which I presented in this first session concerned a

lady named Saideh Puraqayi. I said that someone had given me reports about a woman with that name and said that she was a soldier's child and since, of course, I had seen no information about her and her family, I did not speak firmly about her and passed over it very lightly. I let it suffice to indicate that in any case, a funeral service was held for her in Tehran. This was the weakest case which was indicated to the Tribunal during the first session, and we passed over it very quickly.

Two day after this session but while I was continuing my investigation into this particular matter, about which I had little personal information. I met a lady whose half-sister was Ms. Pouraqayi. She said that her father had not been a soldier and had died six years ago. She asked for the address of the residence of Saideh's mother, who was her father's wife. She said that she her contact with her had been cut and she did not know where she was living. Since I did not have Saideh's mother's address, I asked Mr. Maqiseh, who was in Mr. Mousavi's headquarters and had given me this story, for her family's address, but he would not give it to her so that the trail of their investigation not be ruined and the family not be frightened. I could not call Mr. Maqiseh and get her address. Finally, I convinced him to participate in a meeting in the presence of Saideh's half-sister last Saturday. And so I got Mr. Maqiseh and Saideh's sister to meet and told Saideh that, God willing, her sister has not been killed. She said that this picture which had been published was that of her sister and she had certainly been killed. I asked Mr. Maqiseh to give Saideh's half-sister the address of her family's residence, for if she did not, it would cread doubts in her sister's mind. Mr. Maqiseh, however, told me that that story of Saideh's death and what had so far been related about it was a bit dubious, since we realize that her father was not a soldier and had died six years ago and that Saideh had a history of running away from home several times. I said, "You should not worry about this and give this address to her half-sister to remove her doubts, and Mr. Maqiseh finally gave her the address.

This affair was over. Last Monday, Mr. Mohseni-Ejei contacted me and asked me

to be present at a meeting of the Tribunal at two in the afternoon and the second session of the Tribunal was convened. Although the Tribunal members wanted to continue their review, without any reference to the written documents presented or having any discussion about Taraneh Mousavi, they immediately asked me if I had anything new to say about Saideh Puraqyi. I related the matter of my visit with her [half-]sister and said that not only was her father not a soldier, contrary to what I had said, but that he had died six years before and Saideh had run away from home several times and the idea that she had been shot while saying “Allaho akbar” was not true. I then related that Mr. Maqiseh had told me this, too, and described my visit with Saideh’s half-sister. I also mentioned what Mr. Maqiseh had said. What is interesting, however, is that during this session, aside from this topic, which I had said from the start was based on oral evidence and was not so firm, there was no discussion about the three cases involving written documentation and about Taraneh, only a brief discussion.

As this session continued, of course, I asked about a speech by Mr. Raiisi made between the first and second sessions with reporters in which he said, “Karoubi’s statements must be reviewed.” Of course, Mr. Khalafi spoke differently, referring to “reviewing [Karoubi’s] statements and documents.” And so I said during this session that what I had raised with you was not simply statements and claims, but documents, among which were three CDs which I had submitted. They said that the CDs were not documents. I asked, “Could I make a film while being raped so that I could present you with a film or was I present at the scene of the crime and could take a measure so that I could now tell you how far apart they were? Do you want me to attach the tools of the crime and rape as an appendix?” I said, “I am neither looking for documents nor am I on trial here. And even if I presented you with a document, it was for you to go and pursue it and not allow truth to be trampled and oppression to spread.’

And so I contented myself to present only one document in this session, concerning a lady who was arrested in the street and who was raped along with another girl in the van. I told them that this lady was very terrified and anxious. It

was said that if her father and mother were to find out about this matter, she would be disgraced and commit suicide. I informed them about the delicacy of this event and said that it was up to them to do what was necessary to pursue it and consider this witness to be a document which I have turned over to the former Prosecutor General of Tehran and they turned it into a means of disgracing someone in her family and neighborhood. I also turned over written documents about this rape to this body and I of course said that there is another case, too, which concerns a female nurse who was arrested. I have not examined her pictures out of respect, but this much I saw, that her whole body was black and blue from beatings and claimed that she had been raped as well. I will send documents about this to you tomorrow to examine.” I then emphasized that I was going to put an end to this business of bringing documents then and there and that these documents which I had presented sufficed for reviewing and illuminating the matter.

While this meeting, too, ended well, the next day the card turned. My office and that of the National Trust Party were sealed and Messrs. Beheshti and Alviri and Davair were arrested. Instead of pursuing the matters, the Tribunal published hasty reports. And now that I am looking at the Investigative Committee’s hasty report which was published Saturday, I am certain that its members had orders to wrap the matter up and they hastily wrapped the matter up. But there are two points pertaining to their report:

It reports that I said thing I never said and, on the other hand, there is no reference to some of the things which I quoted witnesses as having said and this was done very disgustingly. Similarly, things that the agent said during rape were also omitted.

The hasty authors of this report claimed that I no documents about rape and violations of civil law in the houses of detention up to the time I wrote my letter to the president of the Expediency Council. It is astonishing that Their Eminences put words in my mouth and tear and mend as it suits them. Mehdi Karoubi wrote the letter to the President of the Expediency Council when many figures had

appealed to him and some of the arestees, too, had taken refuge with him and were weeping blood over what had happened to them and to others. These figures showed great courage in this flood of threats and invective and widespread terror to come to an unprotected person like Mehdi Karoubi, and I hereby salute their courage.

Now in this report [by the Tribunal] a mere fifteen newspaper lines are devoted to the first written document presented and about seven are devoted to the second and about five are devoted to the third and not the slightest reference is made to the fourth written document, which was presented in the second session, and while only four newspaper lines were devoted to the first oral document, i.e., concerning Taraneh Mousavi, over two hundred newspaper lines of this report, which is the greatest part of it, are devoted to the second oral document, i.e., concerning Saideh Puraqayi, which I considered to have been a completely dubious matter. Now, if we were to say which office of the Islamic Republican government has turned this body over to their family and they did not even permit members of Mousavi's staff to view the body, would it be unreasonable to think that the whole affair was just to divert the investigations? This suspicion is strengthened when we see that this same dubious affair was the keystone in the writing of the whole hasty report of the Tribunal.

Of course, I must here indicate how glad I am that this committee did not pursue the fourth written document which I had turned over to them and that they limited their search for truth to this extent and at least spared one person's life and did not play with his honor. It is worth being grateful for and I thank God for it.

At the end of its hasty report, the Tribunal addressed the president of the Judiciary and called for a just and firm treatment of myself. And so the upshot of the Judiciary's search for the truth has been a club which has come down on Mehdi Karoubi's head. I, though, am very glad and greet this opportunity and consider it a gift from God. May the possibility arise that I might properly unveil the details of these documents and others like them which exist and say what I have so far not said and be a voice for telling the truth. I am pleased if another

opportunity were to arise so that I might cleanse the Islamic Republic's hem of these disasters and many other events which arose after the Imam's death and through which this country passed.

Mehdi Karoubi knows today and understands with certainty that he has put his finger on the right place. All of this commotion and haste which arose show that these gentlemen's robes are caught on something. It was the counsel of the Commander of the Faithful [Imam Ali] to Malek [Governor] Ashtar that you should rule so that the oppressed could win his rights without stuttering in fear. How far we are from His Holiness the Commander of the Faithful! The child of the late [Ayatollah] Motahhari says that a lady came to the nation's house and complained to him about what happened to her son while in detention. They then did such things to that family that that woman once more got in contact with him and said, "We have nothing to complain about." As we Lurs say, "Our donkey didn't have a tail since he was born." Is this that the winning your rights without stuttering which His Holiness the Commander of the Faithful had advised for the governor?

It is clear in what direction the policy is heading. Outcries and abuse wrapped in threats have become so plentiful these past weeks that families have come to me and asked that we not continue the investigations. They were afraid of the consequences and said, "You are not just giving yourself a headache, but us, too." Of course, when they arrest the daughter of a prisoner and then release that virtuous girl at night, eyes [and hands] bound in the wilderness, even an independent fundamentalist newspaper enters the fray and writes that they had released this girl with a worn-out chador in Behesht-e Zahra, it must be understood into whose hands the policy of rulership and justice have fallen in this country and it must be said in truth that it is they who are worried about their own future.

The ugliness has reached the point that instead of the perpetrators and propagators and people behind this oppression, it is Mehdi Karoubi whom they want to put on trial, neglecting the fact that the real trial is being held among the

people and one must go among the people and see whom they condemn and whom they consider the voice demanding rights. I take refuge with you oh God from these catastrophes which some are causing and are not only a disgrace to the Islamic Republic, but a disgrace to Iran, and from the disgrace to justice and the Islamic atmosphere.

The Tribunal has finished its work and has called for my being put on trial. But I consign myself to be tried by the people and the divine court and finish my writing on this matter right here. Although I must submit this advice, too, to the esteemed president of the Judiciary, lest while following the Judge of Judges, he comes under the influence of imposed and external wills and departs from the path of justice. For in comparison with the two previous presidents of the Judiciary he enjoys special distinctions—he is the son of Grand Ayatollah Mirza Hashem Amoli and the son in law of Grand Ayatollah Vahid-Khorasani. I hope that Ayatollah [Sadeq] Larijani's judicial record will not be of the sort which will tarnish the Judiciary at the level of the Source of Emulation by the his term is up.

“And God is the most knowing of the essence of matters.” [In Arabic]

بسم الله الرحمن الرحيم

ملت شریف و تاریخ ساز ایران

آنچنانکه می دانید خادم شما در روزهای پس از انتخابات و در تندباد حوادثی که در سه ماهه گذشته از سر این مملکت و نظام گذشته است، نامه های هشدار دهنده و آگاه کننده پی در پی و متناوبی را خطاب به مسئولین امر نوشته است بدین امید که گشایشی حاصل گردد و مبادا که حقی ضایع شود و ظلمی صورت بگیرد و ظلم و آه مظلومان دامن ما را بگیرد و رها نسازد؛ چه آنکه به توصیه دین و تجربه تاریخ می دانیم که: الملک بیقی مع الکفر و لا بیقی مع الظلم.

سه ماه از سر مملکت ما گذشت، اما چگونه سه ماهی؟ اگر در انتخابات ریاست جمهوری نهم ما ساعتی به خواب رفتیم و بیدار که شدیم، گویا که به خواب اصحاب کهف فرو رفته باشیم، همه چیز را دگرگون شده دیدیم؛ در انتخابات ریاست جمهوری اخیر اما همانطور که پیشتر هم گفته ام دیگر بیدار ماندن تا صبح هم کارساز نبود؛ چراکه قبح دزدیدی شبانه ریخته و این بار کار به رهنی رسیده بود. این اما تازه اول ماجرا بود. هیچ گاه برای من قابل پیش بینی نبود که یک روز در جمهوری اسلامی به تظاهرات آرام و مسالمت آمیز مردم چنین پاسخ

دهند که دادند. پرسش و ابهام مردم درباره سرنوشت رای‌ی که داده بودند را پاسخ دادند اما نه با برهان و منطق که با گلوله و باتوم و چماق و ضرب و شتم. در کوچ‌ها و خیابان‌ها هر آنچه را که دور از انتظار بود دیدیم؛ صحنه‌هایی که خاطرات دوران جوانی ما را زنده می‌کرد. به مرور زمان و در گذر حوادث اما خبرهایی دیگر رسید از شکنجه و انجام اعمال حیرت‌آور از درون بازداشتگاه‌های بی‌نام و نشان؛ خبرهایی که بر حیرت من و هر ناظر و بیننده‌ای می‌افزود. افرادی می‌آمدند و نقل می‌کردند یا با سند و شهادت نشان می‌دادند در ایام محبس چه از سر آنها که نگذشته است؟

خدایا مهدی کربوبی چه می‌دید و چه می‌شنوید؟ یا للعجب؛ کاش او زنده نبود و نمی‌دید که روزی در جمهوری اسلامی شهروندی نزد او بیاید و شکوه کند که در ساختمانی بی‌نام و نشان، توسط افرادی بی‌نام و نشان تر، هر عمل قبیح و غیر معمولی بر او صورت گرفته است: از لخت و عریان کردن افراد و نشان دادن آنها در مقابل یکدیگر تا فحاشی‌های وقیحانه و ادرار کردن در صورت آنها و رها کردن چشم و دست بسته دختران و پسران در بیابان. اینها کم نبود که خبر از تجاوز به دختران و پسران در بازداشتگاه‌ها نیز رسید. با خود گفتم که سه دهه پس از انقلاب و دو دهه پس از فوت امام به راستی ما به کجا رسیده ایم؟

طبیعی بود که رگهای غیرت به جوش آیند. که مگر می‌شد با شنیدن این اخبار و گزارش‌ها آرام نشست و سر راحت بر بالین گذاشت؟ اینچنین بود که دست به نوشتن نامه‌ای خطاب به رئیس مجمع تشخیص مصلحت نظام بردم. نوشتم که خبر از تجاوز و شکنجه و انجام اعمال غیر معمول می‌رسد و من بی‌هیچ داوری از شما می‌خواهم که تحقیق کنید و دریابید که آیا چنین فجایعی رخ داده است یا نه؟ این نامه که منتشر شد اما پاسخ آن، هیاهوهای بسیار بود که آغازیدن گرفت و بارانی از دشنام و تهدید بود که بر سر من باریدن گرفت. خطیبان جمعه در اقدامی هماهنگ و برآمده از دستورالعمل‌های اداری، از تریبون نماز جمعه هرآنچه توانستند علیه من گفتند و به من نسبت دادند. اینچنین بود که تردیدهای من جدی‌تر شد. با خود گفتم که اگر چنین فجایعی رخ نداده بود می‌گفتند که رخ نداده است، اما حملاتی بدین صورت غیر معمول از تریبون‌های کوچک و بزرگ نماز جمعه و فحاشی‌هایی چنین نامعمول از سوی مطبوعات نشان از آن دارد که آتشی به خرمن عده‌ای افتاده است. خود را مکلف دیدم که بایستم و از میدان به در نشوم.

نامه‌ای که به رئیس مجمع تشخیص مصلحت نظام نوشته بودم برای بررسی در اختیار رئیس قوه قضاییه وقت قرار گرفت و آیت‌الله شاهرودی نیز دستور پیگیری ماجرا را به دادستان کل کشور، آقای دری نجف‌آبادی، داد. آقای دری تماسی با من گرفت و مقرر شد تا نماینده‌ای را نزد من بفرستد. آن نماینده آمد و من از باب نمونه، فردی را که مدعی بود علاوه بر شکنجه مورد تجاوز نیز قرار گرفته است، به ایشان معرفی کردم. نماینده آقای دری نیز تاکید کرد که کسی از ماجرا باخبر نشود تا خللی در روند رسیدگی پدیدار نگردد و حتی در خواست کرد که بازجویی خارج از محل دفتر من و در مکانی دیگر صورت پذیرد که کاملاً محفوظ بماند. تا اینجای کار برخوردها معقول بود. تا اینکه پای دادستان اکنون معزول تهران به ماجرا گشوده شد. او تماسی با من گرفت و گفت که نماینده‌ای را برای بررسی ماجرا به ملاقاتم می‌فرستد. آن فرد آمد و از من شاهد و نمونه خواست.

صحیح آن بود که من مطابق قراری که با نماینده آقای دری گذاشته بودم، می‌گفتم که به دستور آقای شاهرودی، اکنون آقای دری و نماینده ایشان در حال پیگیری ماجرا هستند و از من خواسته‌اند که اطلاعات خود را با فرد دیگری در میان نگذارم. اما از آنجا که در کار خود مشکلی نمی‌دیدم و بنا را بر احقاق حق و تعامل با مسئولان می‌دیدم، به نماینده دادستان معزول تهران این فرصت را دادم که در اتاقی در دفتر کارم با همان شاهدی که نماینده آقای دری نیز پای سخنش نشسته بود ملاقات کنند و شرح شکوه و شکایت او را بشنوند. گفتم که اگر می‌خواهید مکان دیگری را برای ملاقات با آن شاهد معین کنید که نماینده دادستان تهران اما برخلاف نماینده آقای دری گفت انجام ملاقات در دفتر خود من را مناسبتر تشخیص داد.

بر خلاف ملاقات اول که به خوبی انجام شد این ملاقات اما صورتی دیگر به خود گرفت. آنچنانکه در اثنای جلسه آن پسر بیرون آمد و گفت که اینها به دنبال چیز دیگری هستند و دعوی پیگیری قضایی ندارند، بلکه در اندیشه برخورد سیاسی و پاک کردن صورت مساله‌اند. گفت که نماینده دادستان تهران می‌خواهد که همراه او به پزشکی قانونی بروم. او را مجاب کردم که همراه آنها برود. در راه اما آنها به بازجویی سیاسی خود ادامه داده و به او گفته بودند که تو باید به خاطر خدا و به خاطر خانواده و آبرویت سکوت می‌کردی و نباید آلت دست سیاست‌بازان می‌شدی و بسیاری سخنان دیگر از این دست که اکنون مجال شرح آن نیست.

آن روز گذشت و فردای آن، همان پسر، وحشت زده نزد من آمد و گفت که رفته‌اند و در محله از خانه و همسایه درباره او تحقیق کرده‌اند. گفتم وحشت نکن، هدف آنها کشف حقیقت است. پسر اما باری دیگر به من مراجعه کرد و گفت که آنها ماجرا را به پدر او گفته‌اند و آبرویش رفته است و پدر او مدام گریه می‌کند. از پسر خواستم که پدرش را نزد من آورد تا با او سخن بگویم و آرامش کنم. آن پسر اما رفت و دیگر خبری از او نشد. پس از مدتی سه شنبه گذشته پدر به سراغ من آمد در حالیکه نگران فرزندش نیز بود. مردی بیش از هفتاد ساله و محترم را دیدم که اندوه از چهره و سخنش می‌بارید. می‌گفت ما مسلمان و مذهبی هستیم و چرا با ما چنین کردند؟ عکس‌هایی را از جیب خود درآورد و نشانم داد تا از سابقه‌شان گفته‌باشد. تصویرهایی از زمان جنگ که پسر مجروحش را خوابیده بر تخت بیمارستان نشان می‌داد، در حالیکه رهبری فعلی – رئیس‌جمهور وقت- در عیادت از مجروحین بر سر تخت او ایستاده و در حال بوسیدن فرزند مجروح اوست و فرزندش نیز دست خود را بر گردن ایشان انداخته است. می‌گفت که سابقه ما آن بوده است و امروز ما نیز چنین است. شکوه و شکایت داشت که آبروی ما را در محله برده‌اند و از کسبه محله نیز درباره ما پرسیده‌اند. می‌گفت که من در خانه مان وحشت دارم. او را در ماشینی سوار کرده و درباره پرسش سوال پیچش کرده‌اند و او هم توضیح داده بود که فرزندش دانشجو و صادق و راستگو است. با این حال به این نیز بسنده نشده بود. می‌گفت که بعد از این به خانه آمدم و ساعتی بعد زنگ خانه به صدا درآمد. پایین آمدم و در را باز کردم اما کسی نبود، بالا که آمدم دوباره زنگ خانه به صدا درآمد و دوباره در را باز کردم و کسی را ندیدم. این اتفاق برای بار سوم هم افتاده بود و این بار که او در را گشوده بود با موتورسواری روبرو شده بود که در مقابل خانه آنها قرار گرفته و فردی نیز با چهره مهیب بر ترک آن در حال عکس برداری از خانه آنها و داد و فریاد و بدگویی علیه‌شان در محله بود. پدر می‌گفت که

با این اتفاقات ما در این خانه دیگر امنیت و آرامش نداریم.

گویا اینها ماموران تحقیق بودند که برای کشف حقیقت و دستیاری قضاوت آمده بودند. و این نتیجه و دستاورد ما بود از اولین سندی که در اختیار دستگاه قضایی قرار دادیم. دستگاه قضایی در نظام اسلامی که خود را با رویه حضرت امیر مقایسه می کند، برای تحقیق قضایی به هدف تهدید، موتورسوار مسلح سراغ شاکیان فرستاده بود. شرم است از بردن نام حضرت امیری که برای کندن خلخال از پای یک زن یهودی به خود می پیچید و اسوه عدالت بود و باری نیز که در دادگاه به شکایت یک یهودی حاضر شد و قاضی نام ایشان را به کنیه برد، به اعتراض گفت که در پیشگاه قضاوت، من و این یهودی با هم برابریم.

و من امروز شرح این ماجراها را می گویم تا مردم بدانند و چنین اتفاقاتی را با رفتار علوی قیاس نگیرند. می گویم، تا در تاریخ بماند که چگونه عده ای در این مملکت چادر حیا را دریدند و غیرت دین و کشور را جریحه دار کردند و آیندگان نگویند که این ظلم ها بر فرزندان این آب و خاک رفت اما صدایی برنخواست و کسی فریاد خود را به اعتراض حیایی که دریده شده بود بلند نکرد.

بدین ترتیب حوادثی که از سر یکی از شهود ما گذشت درسی شد تا بقیه شهود را دست و پا بسته در اختیار دادستان معزول تهران قرار ندهیم. دادستان کل کشور آقای دری نیز از سمت خود برکنار شده و بنابراین تمام درها بسته شده بود. این درحالی بود که فحاشی ها علیه مهدی کروبی از تریبون های رسمی و توسط مطبوعاتی که از پول بیت المال ارتزاق می کردند نیز هر روز فزونی می گرفت. اینچنین بود که نامه ای به ریاست جدید قوه قضائیه نوشتم و درخواست دادخواهی و رسیدگی به ماجراها را کردم. در نتیجه ی این نامه بود که کمیته ای سه نفره به دستور ریاست جدید قوه قضائیه تشکیل و مسئول پیگیری حوادث بعد از انتخابات و رسیدگی به شکایات خانواده مصدومین روحی و جسمی شد. جلسه اول تشکیل شد که جلسه خوبی هم بود. در این جلسه علاوه بر سندی که پیشتر در اختیار دادستان تهران و دادستان کل کشور قرار داده بودم، دو سند دیگر نیز ارائه کردم که اکنون بر خود می بینم شرح کامل تری از آنها را برای شما مردم گزارش دهم. سند دوم که با مدارک کامل نیز همراه بود شرح ماجرای رفته بر خانمی بود که در تظاهرات خیابانی بازداشت شده و آنچنانکه خودش می گفت در ماشین با برآمدگی های جسمی او ور رفته بودند و وقتی که به محل مورد نظر رسیده از او خواسته بودند شلوارش را از پایش درآورد که او نپذیرفته اما آنها او را درحالی که به زمین نیز افتاده بود مجبور به درآوردن شلوارش کرده بودند. در همین اثنا مسئول بالاتری آمده و اعتراض کرده بود که اینجا چه خبر است و ماموران گفته بودند که او از بی حیایی لباسش را درآورده و خود را بر زمین انداخته است تا آبروی ما را ببرد؛ حال آنکه آن زن نیز فریاد می زده و داد و بیداد می کرده است که آنها به زور با او چنین کرده اند. والله اعلم!

سند سوم نیز مربوط به جوانی بود که عضو یکی از گروههای سیاسی قانونی هم بود و مادرش با من تماس گرفته و او را نزد من فرستاده بود. او خودش مدارک پزشکی قانونی و همچنین یک سی دی به همراه داشت که نشانگر ضرب و شتم شدیدش بود. این فرد مدعی نبود که مورد تجاوز قرار گرفته است اما عکس ها نشانگر

التهاب و قرمزی مقعد او نیز بود. می گفت که در زیر شکنجه و کتک بیهوش بوده و نمی داند که با او چه کرده اند و اگر مورد تجاوز قرار گرفته نیز نفهمیده است. پزشکی قانونی نیز در این خصوص با تایید التهاب مقعدی، بررسی بیشتر را نیازمند نامه جدید و حکم قضایی دانسته بود. او پنج روز در بازداشت به سربرده بود اما در این چند روز آنچنان به صورت پی در پی مورد ضرب و شتم سنگین قرار گرفته بود که ماموران تصور کرده بودند او مردنی است و بنابراین گفته بودند که می خواهیم تو را به اوین منتقل کنیم اما در نهایت چشم و دست بسته در بیابان رهاش کرده بودند. یاللهعجب!

اینها سه سند کتبی بود که در جلسه اول ارائه کردم و درباره دو سند دیگر نیز به صورت شفاهی صحبت کردیم و گفتم که این دو مورد نیز مطرح است اما سندی کتبی در خصوص آنها وجود ندارد. یکی از آنها ترانه موسوی واقعی بود که گفتم خانواده اش به ما راه نمی دهند و بهتر است که شما خود با هدف تحقیق، ماجرا را دادخواهی و پیگیری کنید. شاهد صحت ماجرا هم تلاش مذبوحانه ای بود که عده ای برای ساختن ترانه موسوی قلابی انجام داده بودند. کمیته اگر کارش تحقیق بود باید به سراغ محفل نشینانی می رفت که آن فیلم کذابی را برای پخش در رسانه ملی ساخته بودند؛ همانهایی که به خانواده ترانه موسوی قلابی گفته بودند "شما کاری با ترانه واقعی نداشته باشید، آن را خودمان حل می کنیم". گویی مهدی کروی همه جرمش این بود که اسرار ماجرای «ترانه» را هویدا کرده و از سناریویی مشابه با سناریوی قتل های زنجیره ای پرده برداشته بود. زبان سرخ او سر سبز روزنامه اعتماد ملی را نیز بر باد داد که به محض افشای این ماجرا روزنامه نیز تعطیل شد. ماجرای ترانه واقعی را آنچنانکه شنیده بودم به صورت شفاهی برای کمیته بازگو کردم. ترانه موسوی به همراه یک دختر و چند پسر دیگر در مقابل مسجد قبا در روز مراسم سالگرد آیت الله بهشتی بازداشت شده بودند. دخترها پس از بازداشت شماره تلفن خانه شان را ردوبدل می کنند تا هریک که آزاد شد خانواده دیگری را از بی خبری بیرون آورد. آنها در همان روزهای بازداشت و درمیانه ضرب و شتم ها و به هنگام انتقال از یک مکان به مکانی دیگر متوجه غیبت ترانه موسوی می شوند. بدین ترتیب آن دختر دیگر وقتی که آزاد می شود با خانواده ترانه و همچنین با کمیته پیگیری تماس گرفته و گفته است که ترانه با ما بوده و مفقود شده است. مادر ترانه اما که گویا بسیار می ترسید گفته بود که دیگر با او تماس نگیرند. این دختر در کمیته پیگیری اینجانب و آقای موسوی نیز حاضر شده و تمام توضیحات لازم را در خصوص ترانه واقعی داده بود. از هیات سه نفره خواستم که حقیقت یابی در خصوص این سند شفاهی را نیز انجام دهند و از آنجا که هویت سناریونویسان درباره ترانه قلابی روشن بود، راههای حقیقت یابی نیز در دسترس و آسان به نظر می رسید. من بر این تصور بودم که در دستگاه قضایی علوی، از ما اشارتی کافی است تا آنها به سر بدونند. والله اعلم!

سند شفاهی دومی که در همان جلسه اول ارائه کردم مربوط به خانمی بود به نام سعیده پورآقایی. گفتم که درباره فردی به این نام هم به من خبرهایی داده اند و می گویند فرزند جانباز است که البته چون خود در خصوص آن خبر نداشتم و خانواده او را ندیده بودم درخصوص او محکم صحبت نکردم و خیلی سطحی از کنار آن گذشتم و در همین حد اشاره کردم که به هر حال برای او در تهران مجلس ختمی هم برگزار شده است. این سست ترین

موردی بود که در جلسه اول ما با کمیته سه نفره بدان اشاره شد و خیلی سریع نیز از آن گذشتیم. دو روز بعد از این جلسه اما در ادامه پیگیری هایم در خصوص این مورد خاص که اطلاع شخصی ام در موردش کمتر بود ملاقاتی داشتم با خانمی که خواهر ناتنی خانم پورآقایی بود. او گفت که پدرشان جانباز نبوده و شش سال پیش فوت کرده است. او از من آدرس محل سکونت مادر سعیده را می خواست که زن پدرش بود و می گفت رابطه شان با آنها قطع است و او از محل سکونت آنها خبری ندارد. من نیز از آنجا که آدرسی از خانواده سعیده نداشتم از آقای مقیسه در ستاد آقای موسوی که این گزارش را به ما داده بود آدرس خانواده آنها را طلب کردم که ایشان ندادند از آن رو که روند تحقیقاتشان خراب نشود و آن خانواده نترسند. تلفنی نتوانستم از آقای مقیسه آدرس محل سکونت را بگیرم و در نهایت او را قانع کردم که شنبه هفته گذشته در جلسه ای با حضور خواهر ناتنی سعیده شرکت کند. بدین ترتیب آقای مقیسه و خواهر سعیده را روبروی هم نشاندم و به سعیده گفتم که انشاءالله خواهرت کشته نشده است که او گفت این عکس منتشر شده متعلق به خواهر اوست و او قطعاً کشته شده است. از آقای مقیسه خواستم که آدرس محل سکونت خانواده سعیده را به خواهر ناتنی او بدهد که اگر چنین نکند ابهامی برای خواهر او ایجاد خواهد شد. آقای مقیسه اما در اینجا به من گفت که ماجرای مرگ سعیده و آنچه تاکنون روایت شده بود کمی شک برانگیز است چراکه ما فهمیده ایم پدر او جانباز نبوده و شش سال پیش فوت کرده و سعیده چندبار نیز سابقه فرار از خانه داشته است. من گفتم که شما کاری با این نکات نداشته باشید و برای رفع ابهام آدرس را به خواهر ناتنی سعیده بدهید که در نهایت نیز آقای مقیسه آدرس را به ایشان دادند. این ماجرا گذشت و روز دوشنبه هفته پیش بود که آقای محسنی اژه ای در تماسی از من خواست که در جلسه ساعت دوبعدازظهر کمیته حاضر شوم و بدین ترتیب جلسه دوم کمیته نیز برگزار شد. اعضای کمیته در ابتدای جلسه با اشاره به اینکه می خواهند به بررسی هایشان ادامه دهند بدون آنکه درباره سندهای کتبی ارائه شده و ترانه موسوی هیچ بحثی انجام دهند یکبار از من پرسیدند که آیا گزارش و سخن جدیدی درباره سعیده پورآقایی دارم یا نه؟ که من شرح ماجرای دیدار خود با خواهر او را بازگو کردم و گفتم که نه تنها برخلاف آنچه گفته بودند پدر سعیده جانباز نبوده که شش سال پیش فوت نموده و سعیده چند بار از خانه فرار نیز کرده است و اینکه می گویند در هنگام الله اکبر گفتن به او تیراندازی شده هم صحت ندارد. و نقل کردم که این نکات را آقای مقیسه نیز به من گفته اند و شرح دیدار خود با خواهر ناتنی سعیده و سخنان آقای مقیسه را هم بازگو کردم. جالب اما آنجا بود که در این جلسه به جز این موضوع که از ابتدا نیز من به عنوان سند شفاهی و نه چندان محکم به آن اشاره کرده بودم، صحبتی درباره آن سه سند کتبی نشد و درباره ترانه هم صرفاً بحث کوتاهی درگرفت. در ادامه این جلسه البته بحثی طلبگی هم در گرفت درباره سخنانی که آقای رئیسی در میانه جلسه اول و دوم با خبرنگاران درمیان گذاشته و گفته بود: «اظهارات کروی باید بررسی شود.» البته آقای خلفی متفاوت از آقای رئیسی از «بررسی اظهارات و مستندات» سخن گفته بود. من بدین ترتیب در جلسه گفتم که آنچه ما با شما درمیان گذاشته بودیم صرفاً اظهارات و مدعیات نبود بلکه مستندات بود و در قالب سی دی ارائه شده بود. گفتند سی دی که سند نمی شود و من نیز گفتم که مگر در حین ارتکاب تجاوز می توانسته ام فیلمبرداری کنم که اکنون

فیلم آن را در اختیار شما قرار دهم، و مگر من در محل ارتکاب جرم حاضر بوده ام و نخ انداخته ام که اکنون به شما بگویم چقدر فاصله میان آنها بوده است و آیا شما توقع دارید که من آلات جرم و تجاوز را هم ضمیمه پرونده می کردم؟ گفتم که من به دنبال سند آوردن هم نیستم و اینجا محکمه من نیست و اگر هم سندی به شما ارائه کرده ام برای آن بوده است که سرنخی باشد تا بروید و پیگیری کنید و نگذارید که حقی ضایع شود و ظلم کردن، رایج گردد.

بدین ترتیب در این جلسه تنها به دادن یک سند دیگر اکتفا کردم که مربوط بود به خانمی که در خیابان بازداشت شده و همانجا در داخل ماشین ون به او و دختری دیگر تجاوز شده بود. به آنها گفتم که این خانم بسیار وحشت زده و نگران است و گفته است که اگر پدر و مادرم از ماجرا باخبر شوند و بی آبرو شوم خودکشی خواهم کرد. از حساسیت ماجرا آنها را آگاه کردم و گفتم که بر آنهاست تا مراقبت لازم صورت بگیرد و مبادا درخصوص این شاهد نیز همچون سندی برخورد شود که در اختیار دادستان معزول تهران قرار دادم و اسباب بی آبرویی یک فرد را در خانواده و محله ایجاد کردند. اسناد کتبی این تجاوز را هم در اختیار هیات قرار دادم و البته گفتم که مورد دیگری نیز هست که مربوط به خانم پرستاری است که بازداشت شده و عکس های او را من به دلیل حرمت با دقت نگاه نکرده ام اما همینقدر دیده ام که تمام بدن او در اثر ضرب و شتم سیاه شده بود و او نیز مدعی است که مورد تجاوز قرار گرفته است و اسناد آن را هم جهت تحقیق فردا برایتان می فرستم. و سپس تاکید کردم که ماجرای سند آوردن را در همینجا خاتمه می دهم و همین مقدار سند ارائه شده برای بررسی و روشن شدن ماجرا کفایت می کند.

درحالیکه این جلسه نیز به خوبی پایان یافت اما فردای آن روز به یکباره ورق برگشت. دفتر من و دفتر حزب اعتماد ملی پلمپ و آقایان بهشتی و الویری و داوری بازداشت شدند. هیات سه نفره نیز به جای پیگیری ماجرا گزارشی شتابزده را منتشر کرد. و اکنون که من به گزارش شتاب زده کمیته پیگیری که روز شنبه منتشر شد نگاهی می اندازم یقین پیدا میکنم که اعضای این کمیته نیز دستور داشته اند که سروته ماجرا را جمع کنند و آنها نیز چنین شتابزده ماجرا را جمع کرده اند. اما دو نکته در خصوص گزارش آنها:

در این گزارش سخنانی از زبان من روایت شده است که من نگفته ام و درمقابل، در این گزارش هیچ اشاره ای به بعضی مطالب که من از زبان برخی شاهدان گفته بودم و بسیار وقیحانه بود همچون سخنانی که فاعل در هنگام تجاوز برزبان می آورده، نیز نشده است.

نویسندگان شتابزده این گزارش مدعی شده اند که اینجانب هیچ مدرک و سندی مبنی بر تجاوز و انجام اعمال خلاف عرف در بازداشتگاهها تا پیش از نوشتن نامه ام به رئیس مجمع تشخیص در دست نداشته ام. یاللعجب که آقایان از زبان ما سخن می گویند و برای خود می برند و می دوزند. مهدی کروبی آنگاهی نامه به رئیس مجمع تشخیص نوشت که بسیاری چهره های موجه به او مراجعه کرده و برخی بازداشت شدگان نیز به او پناه آورده و از آنچه بر آنها و دیگران گذشته بود خون گریستند. اگرچه این چهره ها شجاعت بسیار به خرج دادند که در سیلاب تهدیدها و فحاشی ها و در میانه ارباب های گسترده حاضر شدند نزد فرد بی پناهی همچون مهدی کروبی بیایند

و من همینجا شجاعت آنها را می ستایم.

در حالی که در این گزارش به اولین سند کتبی ارائه شده صرفاً به اندازه پانزده سطر روزنامه ای و به دومین سند کتبی در حد هفت سطر روزنامه ای و به سومین نیز در حد پنج خط اشاره شده و کوچکترین اشاره ای نیز نشده است به چهارمین سند کتبی که در جلسه دوم ارائه گشت و درحالیکه درباره اولین سند شفاهی یعنی ترانه موسوی نیز فقط چهار خط روزنامه ای در این گزارش آمده است، بیش از دویست سطر روزنامه ای این گزارش که بخش اعظم آن را تشکیل می دهد مربوط به دومین سند شفاهی ما یعنی سعیده پورآقایی است که از قضا خود تشکیک کامل را بر آن وارد کرده بودیم. حال اگر بگوییم که این جنازه را کدام مقام دولت جمهوری اسلامی در اختیار خانواده آنها گذاشته است و اجازه دیدن جنازه را حتی به نماینده ستاد آقای موسوی نیز نداده بودند آیا ساختگی بودن کل ماجرا جهت انحراف پیگیری ها را به اذهان متبادر نمی شود؟ این ظن آنگاهی تقویت می شود که می بینیم همین ماجرای مشکوک، ملاک نوشتن کلیت گزارش شتابزده هیات سه نفره نیز قرار گرفته است. البته باید در همینجا اشاره کنم که چه خوشحالم این کمیته به سراغ سند کتبی چهارم که در اختیار آنها قرار داده بودم نرفتند و حقیقت یابی خود را به همین مقدار محدود کردند و حداقل زندگی یک فرد دیگر و آبروی او را به بازی نگرفتند. جای شکرش باقی است و خدا را شاکرم.

کمیته سه نفره در پایان گزارش شتاب زده خود خطاب به ریاست قوه قضائیه خواستار برخورد عادلانه و قاطع با اینجانب شده است. و بدین ترتیب نتیجه حق جویی قوه قضائیه چوبی شد که بر سر مهدی کربوی فرود آمد. من اما بسیار خوشحالم و از این فرصت استقبال می کنم و آن را هدیتی الهی می دانم؛ باشد که امکانی پیش آید تا بتوانم به صورت مبسوط پرده از جزئیات این اسناد و اسناد دیگری که موجود است بردارم و بازگو کنم آنچه را که تا امروز نگفته ام و صدایی باشم برای حق خواهی. خرسندم اگر فرصتی دیگر به وجود آید تا من دامن جمهوری اسلامی را از این فجایع و بسیاری حوادث دیگر که بعد از رحلت امام پیش آمد و بر این مملکت گذشت پاک کنم.

مهدی کربوی امروز می داند و به یقین فهمیده است که انگشت بر جای خوبی گذاشته است. آنچنانکه از این هیاهوها و شتابزدگی ها برمی آید مشخص است که قبای آقایان لای در مانده است. توصیه حضرت امیر بود به مالک اشتر که به گونه ای حکومت کن که یک مظلوم حق خود را بدون لکنت زبان از ظالم بگیرد. ما کجا و توصیه های حضرت امیر کجا؟ فرزندان مرحوم مطهری می گوید که خانمی به خانه ملت آمده و نزد او شکایت آورده که بر پسر او در بازداشتگاه چه گذشته است و بعد از آن، چنان با آن خانواده برخورد کرده اند که آن زن، خود تماس مجدد گرفته و گفته است که ما هیچ شکایتی نداشته ایم و به قول ما لرها "خر ما از کره گی دم نداشت". این همان گرفتن حق بدون لکنت زبان است که توصیه حضرت امیر به مالک بود! مشخص است که تدبیر امور چه سمت و سویی به خود گرفته است. هیاهوها و هتاکای های آغشته به تهدید در هفته های گذشته تا آنجا فزونی گرفت که خانواده هایی نیز نزد من آمدند و خواستند که پیگیری ها را ادامه ندهیم و از عاقبت خود می ترسیدند و می گفتند که تو نه فقط برای خود که برای ما نیز در دسر ایجاد خواهی کرد. البته وقتی دختر یک

زندانی را بازداشت می کنند و سپس این دختر عقیفه را شبانه، چشم بسته در بیابان رها می کنند تا آنجا که صدای یک روزنامه مستقل اصولگرا هم در می آید و می نویسد که این دختر را با چادر پاره در بهشت زهرا رها کرده اند، باید فهمید که تدبیر ملک و عدل در این مملکت به دست چه کسانی افتاده است و باید حق داد به آنهایی که نگران آینده خود هستند.

وقاحت اما به آنجا رسیده است که به جای مجرمان و مباشران و مسببان این مظالم، مهدی کروی را می خواهند محاکمه کنند. غافل از آنکه محکمه واقعی در میان مردم است و باید به میان مردم رفت و دید که آنها چه کسی را محکوم می کنند و چه کسی را صدای حق خواهی خود می دانند. خدایا به تو پناه می برم از این فجایعی که جمعی مسبب آن بوده اند و نه تنها مایه ننگ جمهوری اسلامی که مایه ننگ ایران شده است و از این آبرویی که از عدالت و قضای اسلامی رفته است.

هیات سه نفره کار خود را پایان داد و خواستار برخورد قضایی با اینجانب شد و من اما قضاوت درباب خود را به داوری مردم و محکمه الهی وامی گذارم و نامه نگاری های خود در این خصوص را در همینجا پایان می دهم. اگرچه این توصیه را نیز با ریاست محترم قوه قضائیه باید درمیان بگذارم که مبدا در مسیر قضایی قضاتی، تحت تاثیر اراده های تحمیلی و بیرونی قرار بگیرند و از مسیر عدالت خارج شوند. چه آنکه ایشان در قیاس با دو رئیس پیشین این قوه از امتیازی ویژه برخوردارند و آن فرزندی آیت الله العظمی میرزا هاشم آملی و دامادی آیت الله العظمی وحید خراسانی است. امیدوارم که کارنامه قضایی آیت الله لاریجانی به گونه ای نباشد که در پایان دوران ریاست ایشان بر قوه قضا لطمه ای به ساحت مرجعیت وارد شود.

والله اعلم بالذات الامور

مهدی کروی